

Arrest

nr. 215 310 van 17 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. PRUDHON
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 5 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 april 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 april 2014 houdende een inreisverbod.

Gezien titel 1bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. PRUDHON verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 december 2013 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 30 april 2014 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard en op 7 mei 2014 wordt deze beslissing ter kennis gebracht aan verzoeker.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.12.2013 werd ingediend door:

*H., H. (R.R.: ...) nationaliteit: Armenië geboren te Eghegnadzor op (...) 1980
adres: (...) SINT-JANS-MOLENBEEK*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie namelijk dat betrokkene zich samen met zijn partner voortreffelijk geïntegreerd zou hebben; zowel Nederlands als Frans leerde (zie inschrijvingsattest, deelcertificaat); een attest maatschappelijke oriëntatie voorlegt en één getuigenverklaring voorlegt, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkene diende een asielaanvraag in op 13 augustus 2010, deze asielaanvraag werd afgesloten op 25 november 2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De duur van de asielprocedure - namelijk 3 maand 12 dagen - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

De raadsheer van betrokkene stelt dat betrokkene een relatie heeft met mevrouw T. O. (RR.: ...) die de Russische nationaliteit heeft. Zij hebben samen 2 kinderen waarvan het oudste overleden is (zie infra). De partners zouden noch in Rusland, noch in Armenië als gezin samen kunnen leven daar beide landen het gezin buiten het huwelijk niet zouden erkennen. We merken op dat uit de asielgehoren van beide betrokkenen blijkt dat zij geen problemen aanhaalden ten gevolge van hun relatie, noch hun verblijfssituatie in de respectievelijke landen van hun partners. Volgens de verklaringen van betrokkene zouden hij en mevrouw T. reeds sinds 2002 in Armenië samengewoond hebben, mevrouw stelt dat zij sinds 2005 tot 24 maart 2010 in Armenië samenwoonden. Noch betrokkene zelf, noch zijn partner halen aan dat zij problemen kenden gelieerd aan het feit dat zij als ongehuwden samenwoonden, noch halen zij aan dat mevrouw problemen zou gekend hebben bij het verkrijgen van een verblijfsvergunning. Het is dan ook weinig aannemelijk dat zij nu plots wel problemen zouden ondervinden op dat vlak. Wat er ook van zij, zij tonen niet op overtuigende wijze aan dat zij moeilijkheden zouden kennen om hun gezinsleven in Armenië verder te zetten doordat mevrouw geen legaal verblijf zou kunnen bekomen, het spreekt voor zich dat zij zich dienen aan te passen aan de plaatselijke wetgeving. Betrokkenen hebben uiteindelijk Armenië verlaten omwille van andere problemen niet omwille van het feit dat zij er geen gezinsleven zouden kunnen uitbouwen hebben. Evenmin wordt aangetoond dat betrokkenen niet als gezin zouden kunnen samenleven in Rusland.

Er wordt verwezen naar het feit dat aan mevrouw T. O. op 22 januari 2013 een tijdelijk verblijf werd toegekend. We merken hier echter op dat dit enkel en alleen was omdat betrokkene zelf op dat moment in het bezit was van een A-kaart in het kader van een aanvraag 9ter en dat het verblijf van mevrouw gekoppeld was aan het verblijf van haar partner en kind. De partner en het kind van betrokkene, in functie waarvan ze haar verblijft verkreeg, dienden nog verblijfsrecht hebben voor een verlenging van

haar verblijf. Daar het verblijf van betrokkene op 13 november 2013 niet langer verlengd werd en er een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld werd voor hem, werd het verblijf van mevrouw T. O. ook niet langer verlengd. Op 17 april 2014 werd ook aan mevrouw een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend.

Voor I. K. (R.R.: ...), de moeder van betrokkene werd op 22 november 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld en zij beschikt dus ook niet langer over een legaal verblijfsstatuut.

Meester DP haalt aan dat het oudste kindje van betrokkene begraven werd in België. Betrokkene verklaarde echter tijdens zijn asielgehoor dd. 25. augustus 2010 dat zijn oudste zoon overleden is op 07 december 2009 te Eghegnadzor (Armenië). T. O., de partner van betrokkene en moeder van zijn overleden zoon, verklaarde op 28 februari 2011 bij haar asielgehoor dat hun zoontje overleed op 22 november 2009 te Yerevan (Armenië) en legde een overlijdensakte voor. Uit niks in het administratief dossier blijkt dat betrokkene nog een kind zou hebben dat overleden en begraven werd in België.”

Op 30 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis gebracht aan verzoeker op 7 mei 2014.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer:

Naam, voornaam: H., H. geboortedatum: (...) 1980 geboorteplaats: Eghegnadzor nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING: Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 05.12.2013.”

Op 30 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tot slot de beslissing houdende een inreisverbod, ter kennis gebracht aan verzoeker op 7 mei 2014.

Dit is de derde bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“INREISVERBOD

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Het bevel om het grondgebied te verlaten van 30.04.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 05.12.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 20.12.2013.

Brussel, 30.04.2014

Het betreft hier de andere staten die partij zijn bij de Overeenkomst ter uitvoering van het Akkoord van Schengen van 14 juni 1985 betreffende de geleidelijke afschaffing van de controles aan de gemeenschappelijke grenzen, ondertekend te Schengen op 19 juni 1990."

2. Over de ontvankelijkheid

In zijn nota met opmerkingen werpt verweerder op dat verzoeker niet aantoont in welke mate er verknochtheid zou bestaan tussen de drie bestreden beslissingen. Verweerder merkt op dat de beslissingen een andere grondslag hebben, en stelt dat bij gebrek aan voldoende samenhang tussen de bestreden beslissingen het beroep slechts ontvankelijk is ten aanzien van de eerste bestreden beslissing.

Verweerder kan in principe worden gevolgd dat het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen is voor elke vordering een afzonderlijk geding aan te spannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het is hierbij eveneens aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom het naar zijn mening aangewezen is die verschillende handelingen in één verzoekschrift te bestrijden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507). Het komt daarbij echter uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627).

In casu oordeelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat de gezamenlijke behandeling van de beroepen tegen de bestreden beslissingen die op dezelfde datum werden genomen, het vlot verloop van het geding niet in de weg staat.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 22bis juncto artikel 191 van de Grondwet, van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Eveneens meent verzoeker dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Ter adstruering van het middel, zet verzoeker het volgende uiteen.

"EERSTE MIDDEL

Machtsoverschrijding en Schending van Artikel 22bis, juncto 191 van de Grondwet, de artikelen 9bis en 62 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 13 van het Verdrag van

de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de Wet van 13 mei 1955;

Doordat,

De eerste beslissing als volgt werd gemotiveerd: "De raadsheer van betrokkene stelt dat betrokkene een relatie heeft met mevrouw T. O. (...) die de Russische nationaliteit heeft. Zij hebben samen 2 kinderen waarvan het oudste overleden is (zie infra). De partners zouden noch in Rusland, noch in Armenië als gezin samen kunnen leven daar beide landen het gezin buiten het huwelijk niet zouden erkennen. We merken op dat uit de asielgehoren van beide betrokkenen blijkt dat zij geen problemen aanhaalden ten gevolge van hun relatie, noch hun verblijfssituatie in de respectievelijke landen van hun partners. Volgens de verklaringen van betrokkene zouden hij en mevrouw T. reeds sinds 2002 in Armenië samengewoond hebben, mevrouw stelt dat zij sinds 2005 tot 24 maart 2010 in Armenië samenwoonden. Noch betrokkene zelf, noch zijn partner halen aan dat zij problemen kenden gelieerd aan het feit dat zij als ongehuwden samenwoonden, noch halen zij aan dat mevrouw problemen zou gekend hebben bij het verkrijgen van een verblijfsvergunning. Het is dan ook weinig aannemelijk dat zij nu plots wel problemen zouden ondervinden op dat vlak. Wat er ook van zij, zij tonen niet op overtuigende wijze aan dat zij moeilijkheden zouden kennen om hun gezinsleven in Armenië verder te zetten doordat mevrouw geen legaal verblijf zou kunnen bekomen, het spreekt voor zich dat zij zich dienen aan te passen aan de plaatselijke wetgeving. Betrokkenen hebben uiteindelijk Armenië verlaten omwille van andere problemen niet omwille van het feit dat zij er geen gezinsleven zouden kunnen uitbouwen hebben, Evenmin wordt aangetoond dat betrokkenen niet als gezin zouden kunnen samenleven in Rusland.

Er wordt verwezen naar het feit dat aan mevrouw T. O. op 22 januari 2013 een tijdelijk verblijf werd toegekend. We merken hier echter op dat dit enkel en alleen was omdat betrokkene zelf op dat moment in het bezit was van een A-kaart in het kader van een aanvraag 9ter en dat het verblijf van mevrouw gekoppeld was aan het verblijf van haar partner en kind. De partner en het kind van betrokkene, in functie waarvan ze haar verblijf verkreeg, dienden nog verblijfsrecht hebben voor een verlenging van haar verblijf. Daar het verblijf van betrokkene op 13 november 2013 niet langer verlengd werd en er een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld werd voor hem, werd het verblijf van mevrouw T. O. ook niet langer verlengd. Op 17 april 2014 werd ook aan mevrouw een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend."

Terwijl,

De moeilijkheden van de verzoekende partij en zijn levenspartner om een duurzaam verblijf te verkrijgen in Rusland of Armenië, volgens de inschatting van de verzoekende partij geen element was dat viel onder de Conventie van Genève en dan ook niet in aanmerking kwam voor een grond om asiel te kunnen bekomen in België;

Dat de verzoekende partij in zijn regularisatieverzoek uitdrukkelijk de wettelijke basis heeft aangehaald op grond waarvan hij meende dat een partner buiten het huwelijk noch in Armenië, noch in de Russische Federatie, een duurzaam verblijf kan bekomen;

Dat het onvoldoende is te verwijzen naar de asielprocedure, nu de verblijfsmoeilijkheden van de verzoekende partij en zijn partner geen deel uitmaakten van het asielcontentieux;

Dat het aan de verwerende partij toekomt het bewijs te leveren dat de door de verzoekende partij ingeroepen wetsbepalingen niet van toepassing zijn of minstens het bewijs te leveren dat de verzoekende partij en zijn levenspartner een duurzaam verblijf kunnen bekomen ofwel in Rusland ofwel in Armenië;

Dat aan de verzoekende partij overigens geen negatief bewijs kan worden opgedrongen;

Dat niet betwist wordt dat de verzoekende partij, zijn partner en hun kind, een gezin vormen in de zin van art. 8 E.V.R.M.;

Dat bijgevolg de verzoekende partij op straffe van schending van dat artikel, het recht moet hebben deze gezinscel te bewaren, tenzij er ernstig redenen zouden worden aangehaald of er wettelijke redenen zouden voorhanden zijn, die noodzakelijk zouden zijn in een democratische samenleving;

Dat art. 22bis, juncto 191 van de Belgische Grondwet in tegendeel voorziet dat een kind noch van zijn vader of moeder kan worden gescheiden en dat het belang van het kind elke beslissing, ook de administratieve beslissing primeert;

Dat het dus aan de administratie toekomt aan te tonen dat de maatregel die genomen wordt, de gezinzel niet zal aantasten;

Dat de beslissing op dat punt niet naar genoeg van recht werd gemotiveerd en art. 22bis, juncto 191 van de Grondwet schendt evenals het art. 8 E.V.R.M.;

Dat bijgevolg tevens niet wordt gemotiveerd, waarom er in casu geen buitengewone omstandigheden zouden zijn aangetoond geworden in de zin van art. 9bis van de Vreemdelingenwet;

Dat het feit dat de gezinzel niet meer zou kunnen worden gecontinueerd, een buitengewone omstandigheid is in de zin van de wet;

En terwijl,

Er inderdaad aan de levenspartner van de verzoekende partij op 17 april 2014 plots een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend, onder de motivering dat haar verblijfsvergunning op 14 april 2014 niet meer verlengd zou geweest zijn;

Dat de levenspartner van de verzoekende partij deze beslissing van 14 april 2014 nooit heeft ontvangen en dan ook een verzoek tot schorsing en vernietiging bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aanhangig gemaakt met een verzoekschrift van 15 mei 2014;

Dat er geen rekening kan worden gehouden met beslissingen, die niet ter kennis worden gebracht of die nietig zijn;

Dat, indien een administratieve beslissing gesteund is op een vergissing of een fout, deze beslissing aangetast is door machtsoverschrijding (R.v.S. Claes, nr. 3449 van 4/6/1954; Moeykens, nr. 6092 van 21/2/1958);

Dat de verzoekende partij krachtens art. 13 E.V.R.M. het recht heeft op een effectief rechtsmiddel en er dus geen rekening kan worden gehouden met beslissingen die nog niet definitief zijn;"

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 7, 62, 74/11 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 1, 3.4, 5, 6, 12 en 13 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM.

Ter adstruering van het tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"Schending van de artikelen 7, 62, 74/11, 74/13 en 74/14 van de Wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 1, 3.4, 5, 6, 12 en 13 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor terugkeer van onderdanen van derde landen, die illegaal op hun grondgebied verblijven en van de artikelen 3, 8 en 13 van het Verdrag van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950, goedgekeurd door de Wet van 13 mei 1955;

Doordat,

Het bevel om het grondgebied te verlaten als volgt werd gemotiveerd: "Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

0Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de Wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

04° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 05.12.2013.”

En doordat het inreisverbod als volgt werd gemotiveerd: “Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten: 0 In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

02° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 05.12.2013

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 20.12.2013.”

Terwijl,

Het Bevel om het grondgebied te verlaten, dat op 5 december 2013 aan de verzoekende partij werd betekend, niet definitief is, daar het werd bestreden met een verzoek tot schorsing en vernietiging dat werd verstuurd aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 3 januari 2014 en de Raad tot op heden de zaak nog niet behandelde;

Dat het dan ook geen grond kan uitmaken voor een inreisverbod en de 3de beslissing bijgevolg art. 74/11 van de Vreemdelingenwet schendt;

En terwijl,

De procedures 9bis en 9ter op dit ogenblik hangende zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen;

Dat de verzoekende partij krachtens art. 13 E.V.R.M. het recht heeft op een effectief rechtsmiddel;

Dat het E.V.R.M. een internationaal verdrag is in de zin van art. 7 van de Vreemdelingenwet en dat deze bepalingen primeren op het art. 7 van de Wet;

Dat de verzoekende partij ernstig ziek is en dat de therapie niet kan worden verder gezet in Armenië;

Dat hij om de regularisatie van zijn verblijf verzocht om medische redenen en om humanitaire redenen,

Dat op dit ogenblik uit niets blijkt dat zijn levenspartner en hun gemeenschappelijk kind, een duurzaam verblijf kunnen bekomen in Armenië, zodat art. 8 E.V.R.M. geschonden zou worden;

Dat art. 74/13, die de omzetting is van de Europese Richtlijn 2008/115/EEG, voorschrijft dat bij het nemen van een terugkeerbesluit, hetgeen een bevel om het Grondgebied te verlaten is, er rekening dient gehouden te worden met de gezinsbelangen (art. 8 E.V.R.M.) en tevens met het refoulementsverbod van het art. 3 E.V.R.M.;

Dat de bestreden beslissing op dat punt niet is gemotiveerd, en evenmin aanduidt waarom dit punt niet zou moeten gemotiveerd worden;

Dat telkens er een verdedigbare grief wordt geformuleerd die gebaseerd is op art. 3 E.V.R.M. , België verplicht is de zaak aan een ernstig en grondig onderzoek te onderwerpen;

Dat dit in casu niet is gebeurd, daar er geen onderzoek ten gronde heeft plaatsgevonden;

Dat de verzoekende partij geen inkomsten heeft en de volledige kosteloosheid van de juridische tweedelijnsbijstand bekomen heeft;

Dat de verzoekende partij de rechtsbijstand vraagt;

Dat de verzoekende partij om de bijstand verzoekt van een tolk Armeens;”

3.3 Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden de middelen samen behandeld.

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Deze artikelen die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen. Zo verwijst deze beslissing naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde van de staatssecretaris op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfsplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

De Raad stelt verder vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de tweede bestreden beslissing onderbouwen eveneens eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De gemachtigde geeft aan dat verzoeker niet in het bezit was van een geldig visum. Tevens vermeldt de gemachtigde onder verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet dat de termijn om het grondgebied te verlaten wordt vermindert naar ‘0’ dagen omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 15 december 2013.

In de derde bestreden beslissing wordt gemotiveerd om welke reden een inreisverbod wordt opgelegd. De bevoegde gemachtigde verwijst naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet – het niet uitvoeren van een vroegere beslissing tot verwijdering – waarna de datum van het bevel wordt vermeld. Tevens vermeldt de bevoegde gemachtigde dat verzoeker, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengebied, vrijwillig te verlaten. Tot slot verwijst de gemachtigde naar de aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die verzoeker indiende op 20 december 2013. De Raad benadrukt dat overeenkomstig het *in casu* van toepassing zijnde artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod bestaat. De Raad stelt verder vast dat er wordt verwezen naar de specifieke omstandigheden van het geval. Er dient vastgesteld te worden dat verzoeker deze motiveringen niet weerlegt of betwist. Verzoeker kan evenwel niet worden gevolgd in zijn betoog dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet zou geschonden zijn omdat het bevel betekend op 5 december 2013 niet definitief is daar het voormeld bevel, het voorwerp uitmaakt van een hangende schorsing- en annulatieprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit verhindert echter de aflevering en de tenuitvoerlegging van het bevel of het inreisverbod niet. Bovendien werd het beroep door de Raad op 31 augustus 2017 verworpen bij arrest met nummer

191 185 en is het bevel betekend op 5 december 2013 ondertussen weldegelijk definitief in het rechtsverkeer waardoor deze grief niet meer dienstig is.

Verzoeker maakt verder ook niet duidelijk op welk punt de motiveringen van de bestreden beslissingen hem niet in staat stellen om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 7, 62, 74/11 en 74/14 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, benadrukt de Raad dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Vooreerst wordt het betoog gevoerd ten aanzien van de eerste bestreden beslissing. Dit moet dan ook worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 9bis van de vreemdelingenwet, met toepassing waarvan de eerste bestreden beslissing is genomen en waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk

is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de gemachtigde van de staatssecretaris kon oordelen of verzoeker afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit het land van herkomst of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Verzoeker citeert de motieven uit de eerste bestreden beslissing waarin de gemachtigde van de staatssecretaris onder verwijzing naar de asielprocedure de afwezigheid vaststelt van moeilijkheden om in Armenië een gezinsleven uit te bouwen. Hij verweert zich door aan te geven dat de moeilijkheden van hem en zijn levenspartner om een duurzaam verblijf te verkrijgen in Rusland of Armenië volgens hun inschatting geen elementen waren die onder de Conventie van Genève vielen en dan ook niet in aanmerking kwamen voor een grond om asiel te kunnen bekomen in België. Tevens verwijst verzoeker naar zijn regularisatieverzoek en stelt hij dat hij uitdrukkelijk de wettelijke basis heeft aangehaald op grond waarvan hij meende dat een partner buiten het huwelijk noch in Armenië, noch in de Russische Federatie een duurzaam verblijf kan bekomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aanvoert dat zij geen toelating zullen krijgen om duurzaam te verblijven in één van beide landen en dat hij verwijst naar *“(a)rt. 20 van de Armeense wet inzake de Status van Vreemdelingen in Armenië dd. 17/6/1994”* dat *“uitsluitend”* voorziet *“dat een reguliere verblijfsvergunning kan worden afgeleverd aan een echtgenote van een Armeens staatsburger”*. Verzoeker vervolgt met: *“Hetzelfde geldt voor de Russische Federale Wet op de rechtspositie van buitenlandse burgers in de Russische Federatie, die daarenboven slechts een tijdelijk verblijf voorziet voor echtgenoten van een Russische onderdaan”*.

Verzoeker verwijst dan wel naar regelingen omtrent (regulier) verblijf, doch ontkent niet dat zij gedurende jaren samengewoond hebben in Armenië, noch dat zij uiteindelijk Armenië hebben verlaten omwille van andere problemen en niet omwille van het feit dat zij geen gezinsleven zouden hebben kunnen uitbouwen.

Daarnaast verliest verzoeker uit het oog dat hij in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet buitengewone omstandigheden dient aan te tonen. Verzoeker kan de bewijslast niet omdraaien en bij de gemachtigde van de staatssecretaris leggen. Dit pad lijkt hij nochtans te bewandelen in de redenering dat het aan de gemachtigde toekomt om het bewijs te leveren dat de door verzoeker ingeroepen wetsbepalingen niet van toepassing zijn of minstens het bewijs te leveren dat hij en zijn levenspartner een duurzaam verblijf kunnen bekomen ofwel in Rusland ofwel in Armenië.

Het weze herhaald dat buitengewone omstandigheden, omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. De Raad wijst er echter op dat de gemachtigde over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. De Raad wijst erop dat, gelet op het hogerstaande, in de eerste bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd waarom de gemachtigde oordeelde dat de betrokken elementen thans niet aan de orde zijn. Daarbij komt het besluit van de bevoegde gemachtigde waar hij stelt dat *“Wat er ook van zij, zij tonen niet op overtuigende wijze aan dat zij moeilijkheden zouden kennen om hun gezinsleven in Armenië verder te zetten doordat mevrouw geen legaal verblijf zou kunnen bekomen, het spreekt voor zich dat zij zich dienen aan te passen aan de plaatselijke wetgeving”* niet kennelijk onredelijk voor. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat, zelfs in de loutere veronderstelling dat verzoeker en zijn partner geen duurzaam verblijf zouden kunnen bekomen aldaar, verzoeker hiermee dan nog niet aantoonde op welke wijze dit een buitengewone omstandigheid zou zijn die een tijdelijke terugkeer voor het vervullen van noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van de aanvraag zou verhinderen.

Vervolgens verwijst verzoeker naar artikel 22bis juncto artikel 191 van de Grondwet en het belang van het kind dat bij elke administratieve beslissing primeert. Krachtens artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet is het belang van het kind de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. Deze bepaling volstaat op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Dit blijkt reeds hieruit dat naar luidt van het vijfde lid van hetzelfde artikel de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwe rechten geen directe werking maar een eerder symbolisch karakter zouden hebben (*Parl. St.*, Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St.*, Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5). Bij gebrek aan directe werking van artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet kan verzoeker zich niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen. Een schending van artikel 22bis juncto artikel 191 van de Grondwet wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoeker voert verder de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Dit artikel bepaalt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Het gezinsleven tussen een moeder/vader en een minderjarig kind wordt in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verondersteld. Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met “gezinsleven”. Om een voldoende graad van “gezinsleven” vast te stellen, is samenwoning van ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, par. 35) en wordt de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘verbroken’ beschouwd.

Het gezinsleven wordt thans geenszins betwist door de gemachtigde. Zoals blijkt uit de eerste bestreden beslissing en zoals verzoeker aangeeft in zijn verzoekschrift, werd aan zijn levenspartner eveneens een bevel uitgereikt om het grondgebied te verlaten. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt inderdaad dat op 14 april 2014 een beslissing werd genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van mevrouw O.T., ter kennis gebracht op 17 april 2014. Op 16 september 2014

werd het beroep ten aanzien van dit bevel verworpen door de Raad bij arrest met nummer 129 432. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat mevrouw de beslissing van 14 april 2014 nooit heeft ontvangen. Machtsoverschrijding wordt bijgevolg net zo min aangetoond.

Aangezien zowel ten aanzien van verzoeker als ten aanzien van zijn levenspartner een beslissing werd genomen houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, is er dan ook geen sprake van een scheiding van het gezin, noch van een inmenging in het gezin.

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog waar hij voorhoudt dat bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten geen rekening werd gehouden met de gezinsbelangen. Bovendien werd de aanvraag van 20 december 2013 op dezelfde dag onontvankelijk verklaard als de dag waarop de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Beide beslissingen werden eveneens op dezelfde dag betekend aan verzoeker. Naar aanleiding van voornoemde aanvraag werd nagegaan of verzoeker buitengewone omstandigheden had aangetoond die hem zouden toelaten om zijn aanvraag in te dienen in België, als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat dit niet het geval was en verklaarde voornoemde aanvraag dan ook onontvankelijk. De gemachtigde geeft aan om welke redenen deze elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Verzoeker kan bezwaarlijk verwachten dat de motivering die blijkt uit de onontvankelijkheidsbeslissing die op dezelfde dag als de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht, nog eens wordt herhaald in het bestreden bevel. Zoals blijkt uit onderhavige procedure heeft verzoeker de mogelijkheid benut om een beroep in te stellen tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard zodat hij zijn grieven kenbaar kon maken.

Ten overvloede dient de Raad nog op te merken dat het *in casu* ook een aanvraag om een toelating tot verblijf betreft. *In casu* dient geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM te gebeuren. Immers, de bestreden beslissingen betreffen geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de *'fair balance'*-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Tot slot merkt de Raad op dat de minderjarige kinderen de administratieve situatie volgen van hun wettelijke vertegenwoordigers, hetgeen in het belang is van de kinderen.

Een schending van (de belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Verzoeker verwijst tevens naar de gezinsbelangen waarmee rekening dient te worden gehouden ingevolge artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Echter, artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld. Gelet op het voorgaande wordt een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dan ook evenmin aangetoond.

Nog daargelaten de vraag of verzoeker op voldoende wijze uiteenzet op welke wijze de artikelen 1, 3.4, 5, 6, 12 en 13 van de Terugkeerrichtlijn zouden geschonden zijn, wijst de Raad er nog op dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving. De Raad wijst erop dat met de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet

van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) de richtlijn 2008/115 in Belgisch recht werd omgezet. Verzoeker toont niet aan dat de door hem ingeroepen artikelen daarbij niet of niet correct omgezet zouden zijn. Bijgevolg kan hij zich niet dienstig op de betrokken bepalingen beroepen.

Verzoeker verwijst nog naar artikel 3 van het EVRM en het refolementsverbod.

In de eerste plaats wijst de Raad erop dat het bestreden bevel verzoeker niet verplicht om terug te keren naar Armenië, doch enkel om het grondgebied van België en van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Verzoeker voert ook niet aan dat een gedwongen verwijdering naar Armenië zou zijn gepland. In het geval dat een gedwongen verwijdering later plaats zou hebben, wijst de Raad erop dat op grond van artikel 74/17 van de wet van 1980 de gemachtigde gehouden is om de gedwongen verwijdering tijdelijk uit te stellen indien de verwijdering verzoeker blootstelt aan een schending van het 'non-refoulement' beginsel. Verder wordt opgemerkt dat verzoeker geenszins uiteenzet op welke wijze het bevel het non-refoulement beginsel zou schenden.

Waar verzoeker verder betoogt: *"Dat de bestreden beslissing op dat punt niet is gemotiveerd, en evenmin aanduidt waarom dit punt niet zou moeten gemotiveerd worden; Dat telkens er een verdedigbare grief wordt geformuleerd die gebaseerd is op art. 3 E.V.R.M. , België verplicht is de zaak aan een ernstig en grondig onderzoek te onderwerpen; Dat dit in casu niet is gebeurd, daar er geen onderzoek ten gronde heeft plaatsgevonden,"* stelt de Raad vast dat verzoeker niet *in concreto* uiteenzet welke grieven hij bedoelt. Het komt niet de Raad toe de argumenten te destilleren. Onder *"middel"* dient echter conform vaste rechtspraak van de Raad van State niet enkel te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel, maar eveneens van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

In de mate dat verzoeker doelt op de beslissing waarbij de aanvraag met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en geen onderzoek ten gronde werd gevoerd, weze het herhaald dat het in de eerste plaats toekomt aan verzoeker om de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden aan te tonen.

In het kader van de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, herinnert de Raad er nog aan dat voormeld artikel van het EVRM vooreerst vereist dat verzoeker er blijk van geeft dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat, in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Het EHRM stelt dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling, zodat inzonderheid een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262). Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de loutere vaststelling dat de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder de vereiste binnenkomstdocumenten, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker verliest uit het oog dat het hem toekomt om aan te tonen dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling na een terugkeer naar zijn herkomstland. Door louter de algemene beweringen te uiten betreffende zijn gezondheidstoestand, zijn grieven en het refolementsverbod, voldoet verzoeker hieraan niet. Het weze herhaald dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet inhoudt dat hij moet terugkeren naar het land van herkomst of daar gedwongen zal naar worden verwijderd. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van de loutere vaststelling dat de vreemdeling in het Rijk verblijft zonder de vereiste binnenkomstdocumenten, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Tot slot blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker stelt dat *"(d)e procedures 9bis en 9ter op dit ogenblik hangende zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen"* en dat hij krachtens artikel 13 van het EVRM, dat primeert op artikel 7 van de vreemdelingenwet, het recht heeft op een effectief rechtsmiddel.

Tevens geeft hij aan dat hij ernstig ziek is, dat de therapie niet kan worden verdergezet in Armenië en dat hij om de regularisatie van zijn verblijf verzocht om medische redenen en om humanitaire redenen.

Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat op 13 november 2013 een beslissing werd genomen tot weigering van de verlenging van de machtiging tot verblijf voorheen toegekend met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Echter, op 31 augustus 2017 werd het beroep verworpen bij arrest met nummer 191 185 zodat het betoog van verzoeker niet langer dienstig is. Immers, verzoeker toont niet aan dat hij verhinderd werd een rechtsmiddel aan te wenden.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat een beroep hangende is bij de Raad onder het rolnummer 226 158 met betrekking tot de beslissingen van 26 september 2018, ter kennis gebracht op 9 oktober 2018, waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard en houdende bevelen om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum. Deze beslissingen dateren van na de bestreden beslissingen zodat in de bestreden beslissingen hiermee geen rekening kon worden gehouden. Het indienen van een medische aanvraag brengt ook niet met zich mee dat het bestuur geen bevel om het grondgebied te verlaten meer kan uitreiken. Het annulatieberoep tegen deze beslissingen heeft geen automatische schorsende werking en de beslissing waarbij de medische aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond werd verklaard, wordt tot aan zijn nietigverklaring geacht in overeenstemming te zijn met de wet ('*privilège du préalable*').

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat dit artikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Uit hogerstaande bespreking is reeds gebleken dat de schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het EVRM niet kon worden weerhouden, waardoor evenmin dient te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden werd (*cf.* RvS 28 februari 2005, nr. 141.340).

De middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN